

Поддръжници на жестокостта

Доста често в историята се е случвало отвратителното потисничество да бъде подкрепяно от хората, отчасти защото те са били неспособни да разпознаят злото като зло, когато се извършва в името на „закона“ и „авторитета“. Ако хората искрено вярват, че „Властта“ има правото да управлява, както днес вярва почти всеки човек, всички видове авторитарни решения ще бъдат подкрепяни или най-малкото пасивно приемани от повечето хора. Например, много германци през 1940-те, макар че сами изобщо не биха извършили или оправдали лични заплахи или насилие, още по-малко убийство, с готовност подкрепиха идеята за „законодателно“, одобрено и ръководено от „Властта“ „решение“ на т. нар. „еврейски проблем“ (както Хитлер го нарекъл). То било официално ратифицирано и осъществено чрез „закон“, така че хората си въобразили, че са невинни за онова, което се случило, дори и разпалено да са го подкрепяли.

Американците днес, страдащи от избирателно отрицание, заклемяват бързо и справедливо онова, което *други* насилнически и потиснически режими вършат, но в резултат на вярата си в „авторитета“, бавно признават, че същевременно оправдават широкомащабните драконовски жестокости в името на „закона“. Дори когато потисничеството премине границите на обикновените заплахи и води до постоянно, широкомащабно, открито насилие и жестокост, повечето хора, в резултат на вярата си в „авторитета“, все още са неспособни да го разпознаят като зло.

Един очевиден пример е войната. Национализмът, който е така силен при авторитаристите, ги заслепява до абсолютното зло, което те оправдават и подкрепят в името на „националната отбрана“. В много случаи *това* заслепя-

ване е преднамерено. Политиците, и по същия начин консервативните гласоподаватели, се оплакват, когато голата реалност на войната бъде показана на американския народ. Те искат да развяват флага си и да аплодират своя отбор, ентузиазирано участвайки в манталитета на глутницата, но не искат да им се налага наистина да *виждат* реалните резултати от онова, което те подкрепят. Те могат да бъдат убедени гордо да „подкрепят войската“ и да вярват в абстракцията на уж справедливата война, докато са защитени от това да им се налага да виждат касапницата – кръв, вътрешности и части от тела – която е предизвикана от техния „патриотизъм“.

Въпреки че любовта към нечия „страна“ все още се рисува като велика добродетел, истината е, че убийците *и от двете* страни на всяка война, включително онези, които са се били за най-жестоките и безмилостни режими в историята, са мотивирани от чувството за справедливост, което им дава националистическия манталитет на глутницата. Война изобщо не би избухнала, ако войниците не поставяха своята преданост и лоялност към своята банда, племе или „страна“ над извършването на онова, което е правилно. „Патриотизмът“ и вярата в „авторитета“ са двете ключови съставки на войната. Най-лесният начин да подлъжеш изначално добри хора да извършват злини е чрез обрисуване на актовете на агресия и завоюване на чужди територии като „борба за нечия страна“.

Въпреки че управляващите от отдавна упражняват контрол над съзнанието на поданиците си, в много случаи контролът над съзнанието при онези, които вярват в „авторитета“, е самоналожен. Те *искат* да вярват в „своята страна“ и в някои справедливи, абстрактни принципи, някой идеал, някоя благородна кауза (напр. „разпространение на демокрацията“), без да се налага да мислят за това какво

просто, буквално се случва. По-лесно е да се подкрепи масово убийство, когато е наречено „война“, и още по-лесно – когато е наречено „национална отбрана“. Когато е завоалирано с авторитарната терминология на манталитета на глутницата, то позволява на своите пропагандатори – и на онези, които всъщност са причина това да се случи – да се представят като поддръжници на нещо храбро и справедливо. Макар че отделните войници може искрено да вярват, че се бият за благородна кауза, не е възможно да бъдеш „добър“ и да воюваш с една цяла страна, както беше обсъдено по-горе. Начинът, по който „Властта“ подпалва войни, *изобщо* не е оправдан и *изобщо* не е морален, тъй като винаги включва широкомащабно насилие срещу невинни хора. Но това е факт, който националистите, леви или десни, отказват да приемат.

Един друг пример от съвременните драконовски жестокости, „законно“ извършвани в „свободния свят“, откриваме в насилствената кампания, наречена „войната срещу наркотиците“. В името на опита да се премахне един навик – не насилие или кражба, или измама, а просто *навик* – *милиони*, неприлагащи насилие, миролюбиви, продуктивни човешки същества биват насилвани, тероризирани и хвърляни в затвора. Прилагането на „законите срещу наркотиците“ става по особено жесток, ужасен начин, чрез ежедневно нахлуване на паравоенни отряди в частни домове и множество многогодишни присъди за „престъпления“ без жертви. И защитниците на „войната срещу наркотиците“ напълно съзнават не само открито насилствените действия по прилагане, но също и факта, че единствено измеримите последици са по-високи цени на някои променящи съзнанието вещества, повече престъпления за купуване на такива вещества, насилнически конфликти между конкурентни продавачи на тези вещества и повече фи-

нансови средства, оръжие, власт и „законодателни“ разрешения за онези, които носят името „авторитет“, да тормозят и насилват невинни хора. Дори и наистина да имаше ефект и да премахнеше или значително да намалеше употребата на някои наркотици, такава жестокост би била абсолютно неоправдана и неморална. Но въпреки че декларираната цел изобщо не успя да се приближи и със сантиметър, много „консерватори“ ентузиазирани призоваха за *още* тормоз, тероризъм и насилие. (Да добавим и лицемерие към фашизма: повечето от тези „консерватори“ пият алкохол – акт морално идентичен с поведението, което те искат „авторитетът“ да премахне с насилие).

И докато животът на милиони хора продължава да се унищожава от този жесток, драконовски кръстоносен поход, много етатиристи ревностно заклеят *жертвите*, заявявайки, че те били „нарушили закона“ и, следователно, заслужават онова, което им е сторено. Така, според уж моралните и отговорни „консерватори“, дори ако човек не е навредил на никого и не е извършил нито насилие, нито измама, ако просто не се е подчинил на своеволните декрети на своите господари, той заслужава да бъде насилен, вкаран в затвора или убит. И, разбира се, такива „консерватори“ смятат за непостижимо, ако някой от обектите на такава фашистко злодейство реши да отвърне на удара. От изкривената и илюзорна гледна точка на предания националист-авторитарист, благородство и добродетел е държавните наемници да нападнат яростно, отвлекат и вкарат в затвора един продуктивен и миролюбив пушач на марихуана, а ужасно зло – този пушач на марихуана да употреби сила, за да се защити срещу такава агресия. Такава е лудостта, причинена от суеверието, наречено „авторитет“.